
NAKOCHAĆ SIĘ (2) *vb pf*

Zawsze się.

Oba a jasne; o prawdopodobnie jasne (tak w kochać się).

inf nakochać się (1). \diamond *fut* [2 sg nakochâsz się.] \diamond 3 sg nakochå się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII(XVIII) w.

Pf od „kochać” ‘mieć upodobanie’ z formantem *na-* + *się* wyrażającym dosyt i nadmiar [w kim, w czym] (2): dobrze vczy then kfiadz. A zwłazczå iefli ktemu iefth iåki żwåwy co fie nie może nákochåć w íwey mowce. *SarnUzn* H4; [ten, który chce mieć sławę wymownego] fłow nowych y wydwarzånnych náfadza/ oråciå wízythkę od Adámå iå poczåwízy rozwlecze/ íam fie w íobie dziwnie nákocha/ íż oney iego mowy/ ludzie przed brzydkoíciå fłuchåć nie mogå *GórnDworz* li6v; [Będziefz miewål á rodził íyny y corki: á nie nákochaż fie w nich [non fueris eis]: boć ie wniewolå zåbiorå. *Leop Deut* 28/41 (*Linde*)].

Synonim: namilować się.

Formacje współrdzenne cf KOCHAĆ.